

388.

Стана оде на вода,
И конъ води по неа;
Конъ ъж тегне въ ливаде
Въ ливади подъ чадире.
Подъ чадиръ ъж бекріа,
Въ рѣце държи викиа,
Полна рамна ракиа,
И на Стана говоре:
„Държи, Стано, чаша-та,

Да благословамъ деца-та,
Да си растатъ порастатъ
Като треск-отъ потъ каменъ,
Като орехъ потъ тесла.
Държи, Стано, чаша-та,
Да благословамъ моми-те,
Да ми растатъ, порастатъ,
Като рѣж-та по поле,
Като текенки парици.“

389.

Славей пейтъ во градина
На утрина во неделя;
Девојка му говореше:
„Ой ти славей, мило брате!
Айде да сѣ натпеваме,
Ако мене ти натпевашъ,
Ке ти да'амъ градина-та

Градина-та со сѣ цвеке;
Ако тебе гя натпевамъ,
Да ми да'ишъ ливада-та
Ливада-та со трева-та.“
Мома славей натпеала,
И му зела ливада-та
Ливада-та со трева-та.

390.

„Мори моме мало, що те майка кара,
'Се на квечерина, ни на една доба,
Ни на една доба, на едни-о саатъ?“ —
„Ойти лудо младо, 'се заради тебе,
'Се заради тебе, дек' низъ двор-отъ вѣрвишъ,
Со яболко фѣрли, по герданъ ме удри,
Гердано-о ми дзвекна, на мама и текна;
На татко ке кажи, мало ке ме мѣжи.“

391.

Скарале сѣ, степале сѣ
Двайца браќа братучеди;
Па за ощо? за ни ощо,
Вамо долу потъ село-то
Потъ село-то, кай ширки-те;

Ширки бератъ сѣ гѣрчкаатъ.
Скарале сѣ, степале сѣ
Двайца браќа братучеда;
Па за ощо? за ни ощо,
З' едно моме цѣрнооко